



**FULL NÚM. 43**  
1r TRIMESTRE 2017

## LA VELLESA

La vellesa és una etapa de la vida tan rica i digna de ser viscuda com les altres, apassionant, amb les seves alegries i les seves dificultats. Com diu un eslògan de la Societat Americana de Geriatria: *“L’edat no és una malaltia”*.

Però, malauradament, la percepció que la societat actual té d’aquesta etapa final de la vida és aquesta. La persona vella es percep sovint com una càrrega, una peça inútil de la qual cal desfer-se. I per això, periòdicament, es planteja el debat del “dret a la mort digna” que és una eutanàsia encoberta.

Conten que una vegada el gran violinista Paganini estava fent un concert i se li va trencar una corda del violí; va seguir tocant i se li’n va trencar una altra; i una altra; i així fins que només li’n va quedar una. Però, malgrat tot, ell va seguir tocant. Després del concert va explicar que tenia un paral·lelisme amb la vida. Els anys van passant i es van trencant cordes però l’important és seguir tocant fins al final, optimitzant els recursos psicològics, espirituals, familiars, econòmics i socials que tinguem en cada moment.

L’envelliment biològic és ineludible però la persona no és només un cos; és també esperit i aquest pot continuar evolucionant i progressant. “Una vida realitzada és una vida serena” (Marie de Hennezel). El filòsof Robert Misrahi constata que enfront de la vellesa moltes vegades es produeix una renúncia a la “fecunditat del temps”: “El que hi ha és una consciència infeliç de l’envelliment ...”

A la *Carta als ancians*, Sant Joan Pau II va escriure sobre el paper d’aquestes persones: “Els ancians ajuden a veure els esdeveniments terrenals amb més saviesa, perquè les vicissituds de la vida els han fet experts i madurs. Ells són dipositaris de la memòria col·lectiva i, per això, intèrprets privilegiats del conjunt d’ideals i valors comuns que regeixen i

güen la convivència social. Excloure’ls és com rebutjar el passat, en el qual arrela el present, en nom d’una modernitat sense memòria. Els ancians, gràcies a la seva madura experiència, estan en condicions d’oferir als joves consells i ensenyaments preciosos. Des d’aquesta perspectiva, els aspectes de la fragilitat humana, relacionats d’una manera més visible amb l’ancianitat, són una crida a la mútua dependència i la necessària solidaritat que uneix les generacions entre si, perquè tota persona està necessitada de l’altra i s’enriqueix amb els dons i carismes de tots”.

Envellir, si bé comporta una forma de soledat, no hauria de ser sinònim d’aïllament. L’aïllament és el que pateixen molts ancians abandonats, oblidats, rebutjats, que els sumeix en una soledat trista i dolorosa. Però hi ha una soledat bona i necessària per a créixer interiorment.

L’envelliment ens ofereix la possibilitat de viure el que els estoics denominaven “la veritable llibertat”. La de deixar fer; la de deixar ser, la de confiar; acceptar els límits i la impotència; aspirar, estimar més, a mirar amb la mirada més afectuosa, a abraçar els que estimem, a caminar sense angoixa durant el temps que Déu ens doni.

Però per a fer-ho cal un aprenentatge. No s’arriba a la vellesa sobtadament sinó progressivament i, en aquest procés, hom s’ha d’anar preparant. Petites renúncies, venciments, despendre’s de la salut, de l’autonomia, deixar-se ajudar, delegar, passar a segon pla, deixar el protagonisme als altres, acceptar que ens serveixin, i amarar-ho tot amb una gran dosi de paciència i d’amor. Cal aprendre a envellir.

En síntesi, “seguir tocant”, amb alegria i serenor, fins la darrera nota.

**Gràcies per col·laborar!**

La Caixa:  
ES76 2100 0541 86 0200123371



**Contacta amb nosaltres**

Tel.: 932 047 111  
[www.provida.org](http://www.provida.org)

## IN MEMORIAM: MIQUEL PICH AGUILERA



El passat 13 de gener Miquel Pich Aguilera se'n va anar a la casa del Pare. Durant molts anys va ser voluntari de la Fundació Pro Vida de Catalunya. A l'inici de la seva col·laboració va dir que volia que li donessin feina d'obeir i no de dirigir perquè ell ja havia dirigit la seva empresa molts anys i ara li tocava exercir un altre treball. Aquesta era la seva senzillesa, la seva humilitat que feien d'ell una persona propera amb qui sempre s'hi estava a gust.

En Miquel era pacient i alhora dinàmic. Entregat a la causa de la Vida. Generós i molt afable. Els seus col·laboradors en la recollida d'aliments al Banc d'aliments, de diverses ètnies, sempre el recordaran amb un afecte especial, com un "pare" amorós i simpàtic.

Era una persona de sòlides creences, exemplar en l'àmbit familiar i empresarial i amb una ferma dedicació social com va quedar palès en el seu funeral, que va ser un ampliencontre de familiars i amats de diverses generacions. El trobem a faltar i el record afectuós romandrà en els col·laboradors de la Fundació. Descansi en pau!

## ENCETEM UNA NOVA ETAPA

Amb la perspectiva de celebrar els 30 anys de la Fundació Pro Vida de Catalunya i d'iniciar una nova etapa, el 2 de febrer d'enguany va tenir lloc a la FPVC una sessió taller impartida pels Srs. Josep M<sup>a</sup> Feliu i Tomàs Font. La intenció d'aquest encontre va ser reflexionar sobre els punts forts de l'entitat i traçar un itinerari que incorpori actituds i valors que afavoreixin que les persones que treballen a la Fundació assoleixin, amb èxit, els fins pels quals fou constituïda. Entre els punts destacats es troba el compartir i treballar per a un projecte comú i plenament humà i la confiança entre totes les persones que hi participen. Els participants van manifestar que l'experiència havia estat interessant i enriquidora.



## CELEBRACIÓ DEL 30è ANIVERSARI

**Dijous 27 d'abril celebrarem el 30è aniversari de la Fundació amb un concert a càrrec de la Camerata Coral Sant Cugat, al Monestir de Pedralbes a les 21 h.**

**Us esperem!**

**Gràcies per col·laborar!**

La Caixa:  
ES76 2100 0541 86 0200123371



**Contacta amb nosaltres**

Tel.: 932 047 111  
[www.provida.org](http://www.provida.org)